

Arrest

nr. 112 882 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnische Duitser afkomstig uit Karakol, provincie Issyk Kul en u bent in het bezit van het Kirgizische staatsburgerschap. Volgens uw verklaringen bent u enig kind, ongehuwd, en hebt u geen kinderen. U stelt van 1988 tot 2000 als vrachtwagenchauffeur te hebben gewerkt voor het transportbedrijf Avtobaza.

In 2000 zou u op onrechtmatige wijze zijn ontslagen nadat u bezwaar aantekende tegen een lukrake overplaatsing door uw overste. U verklaart zich sindsdien te hebben geëngageerd voor het transportbedrijfje van uw vader. U verklaart zich in dit verband te hebben bezig gehouden met het technisch onderhoud van de vrachtwagens, af en toe met de chauffeurs te zijn meegereden om hen

te controleren, en soms tevens naar klanten hebben gezocht. In hetzelfde jaar zou uw moeder aan kanker zijn overleden.

In 2001 kenden u en uw vader een aanvaring met enkele criminele etnische Kirgiezen omdat uw vader geen gevolg wilde geven aan de afpersing waarmee hij geconfronteerd werd. Jullie werden beiden geslagen en uw vader werd opgenomen in het ziekenhuis. U stelt dat jullie in dit verband geen gehoor hebben gevonden bij politie en parket, en dat jullie uiteindelijk hebben moeten vaststellen dat de zaak door de politie werd afgesloten omdat de identiteit van de daders niet werd vastgesteld en alle stukken in het dossier waren verdwenen. Aangezien er vervolgens ook twee van jullie vrachtwagens door onbekenden in brand werden gestoken, beslisten jullie om de woning in Karakol te verkopen en naar de stad en gelijknamige provincie Dzhahal Abad in het zuiden van Kirgizië uit te wijken om zich te vestigen.

In 2005, naar aanleiding van de toenmalige politieke omwentelingen en grootschalige etnische onlusten, vielen er volgens uw verklaringen opnieuw enkele onbekende etnische Kirgiezen binnen in jullie woning te Dzhahal Abad en werden u, uw vader en toenmalige vriendin fysiek aangevallen. Tevens werden jullie daarbij de sleutels en documenten van een van jullie vrachtwagens afhandig gemaakt, en werd er geld geëist. Weerom vond uw vader geen gehoor toen hij naar aanleiding van het incident een klacht aanhangig wilde maken bij de politie.

In 2008 werd u naar eigen zeggen zonder concrete aanleiding door enkele onbekende etnische Kirgiezen aangevallen op weg naar huis. U werd bedreigd evenals geslagen, en werd gedurende een drietal dagen gehospitaliseerd. Volgens uw verklaringen werden uw grieven weggelachen door de rechercheur die in het ziekenhuis ambtshalve kennis is komen nemen van de gebeurtenissen.

In 2010 begon u last te ondervinden van uw lever en werd er aan de hand van een bloedonderzoek vastgesteld dat u lijdt aan hepatitis C. U vermoedt dat u opzettelijk met het virus werd besmet door een bloedtransfusie naar aanleiding van uw ziekenhuisopname in 2008, een gangbare praktijk volgens uw toenmalige kamergenoot die hetzelfde lot te beurt zou zijn gevallen en die u zijn wedervaren beschreef. U stelt begin 2010 een keer een aanvraag voor een behandeling te hebben ingediend in Kirgizië, doch deze zou zijn geweigerd. U hebt begrepen dat er mits betaling van een grote geldsom wel een behandeling of programma voorhanden was, maar twijfelde aan de kwaliteit ervan en hebt zodoende afgezien van verdere stappen om een behandeling te genieten.

U verklaart sinds 2010, naar aanleiding van opflakkerende nationalistische gevoelens onder de etnisch Kirgizische bevolking, ook maandelijks enkele anonieme dreig telefoons te hebben ontvangen, waarbij u werd aangemaand om het land te verlaten omdat u niet van etnisch Kirgizische origine bent. Ook werd u hierbij onder druk gezet om de laatste twee vrachtwagens af te geven of geld te betalen. U stelt te zijn weggelachen door de politie te Dzhahal Abad, telkens u de gebeurtenissen trachtte aan te kaarten.

Toen er op 10 juni 2010 grootschalige etnische onlusten zijn uitgebroken in de zuidelijke steden Osh en Dzhahal Abad, verbleef u volgens uw verklaringen in het noordelijk gelegen Bishkek omdat u er een vriend bezocht, en omdat u er medische onderzoeken wilde ondergaan. U slaagde er slechts in om terug te keren naar Dzhahal Abad op 15 juni 2010, waar u vervolgens uw afgebrande woning hebt aangetroffen en tevens tot de vaststelling bent gekomen dat uw vader verdwenen was en jullie twee resterende vrachtwagens werden gestolen.

U stelt op zoek te zijn gegaan naar uw vader in het regionaal ziekenhuis en lijkenhuis te Dzhahal Abad en navraag te hebben gedaan op straat, maar zou aanvankelijk niets te weten zijn gekomen. De politie te Dzhahal Abad, waartoe u zich tevens op 15 juni hebt gewend, wilde u naar eigen zeggen niet spreken, laat staan iets ondernemen.

U zou kort daarop van een persoon op straat hebben vernomen dat er twee gelijkaardige vrachtwagens gesignaleerd werden in een dorp in de buurt van de zuidelijke stad Osh. U verklaart op 17 juni vergezeld door een buurman met de wagen heen en terug te zijn gereisd om deze tips zelf na te trekken.

U stelt er uw vrachtwagens inderdaad te hebben aangetroffen op een privéterrein en kon mits betaling via de bewaker bewerkstelligen dat u het terrein even mocht betreden, doch zou verder niet te weten zijn gekomen wie het terrein toebehoorde. U geeft te kennen dat de cabine van één van de vrachtwagens een kogelgat vertoonde, en dat u bloedsporen aantrof op de deur, naar u vermoedt een teken dat uw vader om het leven werd gebracht nadat hij zich verzette tegen diens belagers. Een keer u zich ervan vergewiste dat het wel degelijk jullie vrachtwagens betrof, bent u naar Dzhahal Abad teruggekeerd om opnieuw uw beklag te doen bij de daar aanwezige politiediensten.

Aangezien u weerom géén gehoor vond bij de politie te Dzhahal Abad, wendde u zich er meteen tot het parket om uw situatie aan te klagen, en ruchtbaarheid te geven aan de resultaten van uw zoektocht. U werd er in de boeien geslagen en bedreigd met een aanklacht op grond van zogenaamde medeplichtigheid en een aandeel in het organiseren van de massarellen van juni 2010

indien u uw speurtocht niet zou staken. U werd vervolgens overgebracht naar de stedelijke afdeling van de politie, waar u gedurende drie dagen werd vastgehouden in een cel, zonder eten en drinken.

Nadat u vervolgens zonder meer werd vrijgelaten, trok u tijdelijk in bij een vriend en diende u een aanvraag bij de autoriteiten in om nieuwe identiteitsdocumenten te verkrijgen. De documenten waarover u voordien beschikte gingen immers verloren in de brand van uw woning in Dzhalal Abad terwijl u in Bishkek verbleef, zo stelt u. Volgens uw verklaringen werd uw aanvraag geweigerd.

U verklaart gedurende de daaropvolgende periode sporadisch anonieme telefonische bedreigingen te hebben ontvangen, tot dat u in de loop van juli plots een telefoontje van de Kirgizische autoriteiten hebt ontvangen met de boodschap dat er u nieuwe documenten – i.e. een identiteitskaart, rijbewijs, en internationaal reisbescheiden – zouden worden afgeleverd op voorwaarde dat u het land zou verlaten. U geeft aan hiermee te hebben ingestemd.

Begin augustus 2010 zou u Dzhalal Abad hebben verlaten en naar Bishkek zijn vertrokken, waar u zich andermaal wendde tot het parket om de gebeurtenissen en uw wedervaren in Dzhalal Abad aan te klagen. U stelt er evenmin gehoor te hebben gevonden en zou nogmaals zijn bedreigd met vervolging op grond van deelname aan de onlusten van juni 2010 indien u het land niet zou verlaten.

U verklaart Kirgizië vervolgens te hebben verlaten op 10 augustus 2010 en reisde via Kazachstan naar Omsk, Rusland, waar u op 12 augustus 2010 bent toegekomen, zich vestigde en liet registreren bij een vriend. U leidde er kort daarop een asielaanvraag in, die op 16 augustus 2010 met een weigering van het vluchtelingenstatuut werd afgesloten door de Russische federale migratiedienst, meer bepaald omdat u geen bewijsstukken van enkele elementaire gegevens kon bijbrengen. Officieus werd u naar eigen zeggen bovendien meegedeeld dat u de Russische Federatie beter zou verlaten daar u gezocht werd door de Kirgizische autoriteiten. U maakte een beroep aanhangig bij het parket van Omsk, dat de eerdere weigeringsbeslissing die ten aanzien van u werd genomen bevestigde op 23 september 2010.

Op 19 november 2010 hebt u op uw verblijfsadres in Omsk een convocatie ontvangen van het Russisch openbaar ministerie, waarbij u werd opgeroepen om zich op 30 november 2010 te melden als verdachte in de zaak over deelname aan de massale onlusten in de stad Dzhalal Abad in juni 2010, en dit op verzoek van het parket van de republiek Kirgizië.

Aangezien u vreesde om door de Russische autoriteiten te worden uitgeleverd aan uw land van herkomst, besliste u vervolgens om ook Rusland te verlaten. Op 21 november 2010 zou u vanuit Omsk met de trein naar Moskou zijn vertrokken. Van daaruit reisde u verder met de trein naar Kiev, Oekraïne. U bent vervolgens met de wagen naar Lvov, Oekraïne gegaan alvorens u op 28 november 2010 de grens met de Europese Unie hebt overschreden in een minibus. U verklaart in België te zijn toegekomen op 30 november 2010 en verklaarde zich hier op diezelfde dag vluchteling.

Na aankomst in België hebt u van uw vriend in Omsk vernomen dat er daar gedurende de eerste maand na uw vertrek tot twee keer toe mensen van het openbaar ministerie navraag naar u zijn komen doen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw originele Kirgizische identiteitskaart d.d. 09.07.2010 voor, evenals uw originele Kirgizische internationaal reispaspoort d.d. 09.07.2010, uw origineel Kirgizisch rijbewijs d.d. 29.07.2010, de originele beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus door de Russische federale migratiedienst d.d. 16.08.2010, de originele bevestiging van de weigering van de vluchtelingenstatus door het parket van de stad Omsk d.d. 23.09.2010 met de originele enveloppe waarin deze aan u werd bezorgd, een originele brief van de afdeling van het ministerie van gezondheid te Omsk d.d. 08.09.2010 met originele begeleidende enveloppe waarin u wordt meegedeeld dat u uw hepatitis C niet kunt laten behandelen om reden dat u geen Russisch staatsburger bent, een originele convocatie van het Russische openbaar ministerie op uw naam d.d. 19.11.2010, een origineel registratiebewijs van de stad Omsk d.d. 15.11.2010 met geldigheid voor een duur van drie maanden (periode november 2010 tot februari 2011), twee originele Russische betalingsbewijzen d.d. 13.08.2010 en een origineel Russisch betalingsbewijs d.d. 15.11.2010, twee originele Russische treintickets (traject Omsk – Moskou en traject Moskou – Kiev). Voorts was u in het bezit van de vertalingen van twee Russische medische attesten, respectievelijk d.d. 17.08.2010 en ongedateerd, die betrekking hebben op uw medische situatie en medische opvolging in Rusland. Tot slot legde u een originele DVD neer met foto's en enkele beeldopnames die u zelf maakte in Kirgizië of via het internet verkregen hebt, en maakte u op 05.02.2013 een voor eensluidend verklaarde kopie d.d. 12.01.2013 over van een vragenlijst d.d. 16.08.2010 die deel zou uitmaken van uw Russisch asioldossier, evenals de originele enveloppe waarin dit stuk vanuit Omsk, Rusland naar u zou zijn verstuurd op 15.01.2013 (bericht gelaten op uw verblijfsadres in België op 22.01.2013).

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osh en Dzhalal

Abad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, evenwel niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van personen van bijvoorbeeld etnisch Duitse origine. Daarom kunnen de loutere Duitse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op voorgaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Na grondige analyse van het geheel van de elementen dat in uw dossier voorhanden is, dient echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève dient te koesteren ten aanzien van uw land van herkomst. U toont evenmin aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen in geval van terugkeer naar Kirgizië. Wat betreft de redenen die u aanhaalt om uw asielaanvraag en vluchtmotieven te onderbouwen, moet immers worden onderstreept dat uw verklaringen dienaangaande de nodige geloofwaardigheid ontberen.

Vooreerst overtuigt u niet met betrekking tot het transportbedrijfje van uw vader waar u naar eigen werd tewerkgesteld. Niettegenstaande u zich immers gedurende nagenoeg tien jaren (periode 2000 tot juni 2010) in dienst van uw vader geëngageerde voor diens bedrijfje, blijkt u niet in staat om ook maar één tastbaar begin van bewijs met betrekking tot deze zaak bij te brengen (eigendomsdocumenten, registratiebewijzen, betalingsbewijzen of andere). Uw verklaring hiervoor, nl. dat dergelijke stukken zich integraal bevonden in de kluis van uw vader en zodoende verloren zijn gegaan in de door u aangehaalde woningbrand in juni 2010 of daaropvolgende plundering van de kluis (CGVS I, blz. 22 en CGVS II, blz. 5), kan in het licht van de duur van uw beweerde activiteiten in functie van dit bedrijf bezwaarlijk overtuigen. Gelet op uw verklaring dat u zich meer in het bijzonder hebt bezig gehouden met het technisch onderhoud van de vrachtwagens, af en toe met de chauffeurs bent meegereden om hen te controleren, en zich soms tevens hebt bezig gehouden met het zoeken naar klanten, kan het daarenboven evenmin overtuigen dat u zich met uitzondering van één voornaam – en in dit verband spreekt u zich zelfs tegen, cf. Arsen versus Yusuf – géén enkel ander concreet gegeven kan herinneren met betrekking tot de diverse chauffeurs die doorheen de jaren deel hebben uitgemaakt van het bedrijf, en evenmin namen of gegevens van klanten kunt reproduceren, hoewel u nochtans melding maakte van een aantal vaste klanten (CGVS I, blz. 21, 22; en CGVS II, blz. 5, 6). Gelet op deze vaststellingen, komt niet alleen de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling in dienst van uw vader sinds 2000 geheel op de helling te staan, maar ook de geloofwaardigheid van diverse moeilijkheden die u er causaal aan verbindt, i.e. de aanvaringen met onbekende criminele etnische Kirgiezen in 2001 te Karakol en in 2005 te Dzhahal Abad, de verdwijning van uw vader en ontvreemding van enkele vrachtwagens in juni 2010.

In dit verband moet overigens worden beklemtoond dat de waarachtigheid van de moeilijkheden die u en uw vader in juni 2010 volgens uw verklaringen te beurt zijn gevallen (cf. verdwijning vader, ontvreemding vrachtwagens), verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat u – behoudens een verwijzing naar een rondvraag op straat, in het regionaal ziekenhuis en lijkenhuis, evenals bij politie en parket te Dzhahal Abad en Bishkek waar u bot zou hebben gevangen – géén enkele concrete of ernstige poging op touw blijkt te hebben gezet om meer te weten te komen met betrekking tot het lot van uw vader. Gevraagd of u zich in het kader van uw zoektocht bijvoorbeeld ooit tot een niet-gouvernementele organisatie of hulporganisatie hebt gewend, stelt u in eerste instantie dat u dergelijke organisaties niet hebt gevonden, om vervolgens te nuanceren dat u er wel over hoorde, maar u deze niet vertrouwde en denkt dat ze niet meer informatie hebben dan de ordediensten, dat maatschappelijke organisaties zwak zijn en niets kunnen beginnen tegen de overheid of politie. Gevraagd of u na uw vertrek uit Kirgizië in augustus 2010 nog ooit geprobeerd hebt om een zoektocht naar uw vader te starten, geeft u louter te kennen aan een buur in Dzhahal Abad te hebben gevraagd om naar informatie te zoeken. Gevraagd welke concrete initiatieven deze dan ondernomen heeft, moet u behoudens de vermelding dat “(...) volgens mij stelde hij gewoon zijn vragen aan zijn kennissen en vrienden, dat is de enige manier, de politie zal je toch niets vertellen” en “(...) hij heeft geen administratieve middelen, hij werkt niet bij de politie, ook niet bij de administratie, het enige wat hij kan doen is vragen stellen, rondvragen”, toegeven dat u het eigenlijk niet weet. Uit uw verklaringen blijkt voor het overige dat u geen andere personen hebt benaderd om iets te ondernemen, dat er actueel in wezen niets wordt ondernomen en dat u dienaangaande geen verdere concrete plannen hebt (CGVS II, blz. 14, 15). In het licht van het gegeven dat uit uw verklaringen blijkt dat u zich jarenlang (sinds 2000) hebt geëngageerd voor het bedrijf van uw vader; jullie hierdoor diverse gezamenlijke moeilijkheden met etnische Kirgiezen hebben gekend doorheen de jaren; uw vader het enige familielid betreft dat u nog restte sinds het overlijden van uw moeder in 2000; en u het land nooit eerder verlaten hebt omdat u uw vader niet alleen wilde achterlaten (CGVS I, blz. 3, 13, 14; CGVS II, blz. 3), komt hoger beschreven gang van zaken bijzonder summier en onaannemelijk voor. Er dient in dit verband tevens te worden opgemerkt dat het rijbewijs dat u neerlegt,

en dat werd afgeleverd op 29 juli 2010, d.i. ongeveer anderhalve maand nadat uw vader zou zijn verdwenen, op de verso zijde nog steeds melding maakt van de contactgegevens van uw vader ingeval van een ongeval. Gewezen op deze vaststelling, antwoordde u dat dit standaard is, dat het altijd zo wordt afgegeven, dat ze niets hebben veranderd en gewoon hetzelfde rijbewijs hebben afgegeven zoals uw vorig rijbewijs (CGVS I, blz. 20). Dergelijke uitleg kan in het licht van wat voorafgaat echter niet overtuigen, temeer aangezien niet kan worden ingezien waarom het stuk in kwestie op de recto zijde melding maakt van "driving experience since 2010" terwijl u aangeeft sinds 1988 als (nationaal en internationaal) vrachtwagenchauffeur te zijn tewerkgesteld, eerst voor de firma Avtobaza (periode 1988 tot 2000), vervolgens voor het bedrijf van uw vader (CGVS I, blz. 4, 5).

In samenhang met wat voorafgaat, kunnen uw verklaringen met betrekking tot de twee vrachtwagens die midden juni 2010 ontvreemd werden naar aanleiding van de massale onlusten al evenmin overreden. Zo stelt u na uw terugkeer naar Dzhahal Abad na de onrusten midden juni 2010 door navraag op straat van een onbekend persoon te hebben vernomen dat deze laatste twee soortgelijke vrachtwagens signaleerde op een afgesloten terrein in een dorp in de buurt van de stad Osh. Deze persoon zou u vervolgens een plannetje hebben getekend aan de hand waarvan u de vrachtwagens hebt teruggevonden op 17 juni 2010 en hebt kunnen vaststellen dat deze u en uw vader toebehoorden. Daar gelaten het bijzonder toevallige karakter van deze gang van zaken, blijkt u zich de naam van het dorp of de concrete locatie van het kwestieuze terrein niet meer te herinneren, bent u nooit te weten gekomen wie het terrein in feite toebehoorde en ondernam u behalve via de bewaker van het terrein geen stappen in deze zin, en getroostte u zich die bewuste dag – in tegenstelling tot later, cf. infra – niet de moeite om tastbare bewijzen te verzamelen door bijvoorbeeld een en ander op foto vast te leggen (CGVS I, blz. 18, 19 en CGVS II, blz. 13, 14, 23). In het licht van uw verklaring dat het net op grond van uw speurtocht is dat u zich vervolgens terug tot de politie en parket te Dzhahal Abad wendde om uw bevindingen kenbaar te maken, is het zodoende niet aannemelijk dat u te dezen niet méér gegevens kan verstrekken of trachtte te verkrijgen om uw zaak te staven (CGVS I, blz. 19).

Een verdere indicatie van de onwaarachtigheid van uw relaas en de vrees voor vervolging die u voorhoudt, kan worden gevonden in enkele foto's die u bijbrengt op een DVD. Deze door u neergelegde drager bevat foto's evenals enkele beeldopnames die volgens uw verklaringen sinds midden juni 2010 genomen werden. Het betreffen volgens uw verklaringen onder meer een aantal foto's waarop uw vernielde woning te Dzhahal Abad te zien is, evenals een aantal foto's waarop u figureert in de kwestieuze woning, evenals in de omgeving van Dzhahal Abad en onderweg van Dzhahal Abad naar Bishkek begin augustus 2010 (CGVS II, blz. 16 – 28). Hoewel dergelijk fotomateriaal logischerwijze niet toelaat om sluitende vaststellingen te doen met betrekking tot de plaats, het tijdstip of de omstandigheden waarin dergelijke momentopnames tot stand zijn gekomen en het bewijsvoerende karakter ervan zodoende relatief is, is het echter frappant dat een aantal van deze foto's bijzonder geënsceeneerd voorkomen en moeilijk kan worden ingezien hoe deze passen in het relaas dat u ophangt. Zo stelt u doorheen de jaren herhaaldelijk ernstige moeilijkheden te hebben gekend, dat uw vader vermist is sinds juni 2010, dat uw ouderlijke woning te Dzhahal Abad in diezelfde periode verbrand werd en er daarbij ook tevens twee vrachtwagens onrechtmatig in beslag werden genomen, dat u problemen kende met en bedreigd werd door zowel politie als parket in Dzhahal Abad en u Dzhahal Abad zodoende begin augustus 2010 bent ontvlucht en naar Bishkek bent getrokken. Het mag in dit verband dan ook verwonderen dat u zich de moeite hebt getroost om onderweg de tijd te nemen om zowaar een aantal toeristische kiekjes te nemen bij onder meer een standbeeld evenals naast een traditionele hut of yurt waarop u nota bene met (brede) glimlach figureert (CGVS II, blz. 19, 27, 28). Hierop gewezen antwoordt u laconiek dat "[h]et is zoals het is" of repliceert u met de wedervraag: "Hoe moest ik me anders gedragen, ik heb al zodanig veel zorgen gehad, veel gehuild". Dergelijke reactie is weinig ernstig, laat staan een valabele verschoningsgrond voor de opgeworpen kanttekening bij de geloofwaardigheid van de vrees die u voorhoudt (CGVS II, blz. 27, 28).

Zelfs al zou worden aangenomen dat het werkelijk uw vernielde woning te Dzhahal Abad betreft die op de foto's en beeldopnames in kwestie figureert, dan nog kan niet worden geconcludeerd dat dit gegeven an zich – in abstracto en los van de omstandigheden die eraan ten grondslag liggen – volstaat om te besluiten tot de waarachtigheid van uw relaas of het bestaan van de gegronde vrees voor vervolging die u eraan verbindt. In dit verband verdient het overigens vermelding dat geenszins kan worden geconcludeerd dat u in de door u beweerde periode (i.e. van 2001 tot 2010) überhaupt steeds effectief woonachtig bent geweest in Dzhahal Abad. Uit de materiële stukken die voorliggen, i.e. uw identiteitskaart d.d. 09.07.2010 en rijbewijs d.d. 29.07.2010, blijkt integendeel louter dat u deze identiteitsdocumenten met vermelding van een registratie in Dzhahal Abad in juli 2010 hebt bekomen, doch op grond hiervan kan niet uitgesloten worden dat u voorheen bijvoorbeeld niet elders in Kirgizië woonde of op het moment van uw registratie te Dzhahal Abad nog steeds over een intern hervestigingsalternatief beschikte, temeer aangezien uit informatie waarover het Commissariaat-

generaal beschikt, en waarvan bijlage bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de registratie van (alle) verblijfplaatsen geenszins een absoluut gegeven betreft.

Voorts kan worden opgemerkt dat uw argument, als zou u actueel door de Kirgizische autoriteiten gezocht worden op grond van uw zogenaamde betrokkenheid bij de massale onrusten in Dzhahal Abad medio 2010, evenmin worden volgehouden in het licht van uw verklaring dat het net diezelfde autoriteiten zijn die in de loop van juli 2010 contact met u hebben opgenomen teneinde u een aantal nieuwe stukken af te leveren (identiteitskaart, rijbewijs en internationale reispas), weliswaar op voorwaarde dat u Kirgizië zou verlaten (CGVS I, blz. 8, 11, 12). In dit verband kan dan ook niet worden ingezien waarom de Kirgizische autoriteiten u slechts zouden willen vervolgen nadat ze u eerst zelf in de mogelijkheid hebben gesteld om het land verlaten. De convocatie van het Russische openbaar ministerie d.d. 19.11.2010 dat u in origineel bijbrengt en werd bezorgd op uw registratieadres in Omsk, en waarbij u werd opgeroepen om zich op verzoek van het parket van de republiek Kirgizië op 30 november 2010 bij de bevoegde instantie te Omsk te melden als verdachte in de zaak over deelname aan de massale onlusten in de stad Dzhahal Abad in juni 2010, doet hieraan geen afbreuk. Behoudens een verwijzing naar dit enkele stuk evenals naar twee bezoeken door enkele personen van het – volgens u – Russisch openbaar ministerie binnen de maand na uw vertrek uit de Russische Federatie, blijkt u immers over geen enkele andere concrete indicatie te beschikken waaruit zou kunnen blijken dat u actueel effectief gezocht of gevisieerd wordt in uw land van herkomst (CGVS I, blz. 22; CGVS II, blz. 7, 8). Als dusdanig is het niet ondenkbaar dat de elementen die u aanvoert louter routinematige handelingen betreffen, die gekaderd moeten worden tegen de achtergrond van het gegeven dat u, in het kielzog van de massale onlusten in Zuid-Kirgizië in juni 2010, als Kirgizisch staatsburger werd geregistreerd op adres in Omsk, Rusland in augustus 2010 (met verlenging in november 2010, zie registratie- en betalingsbewijzen, stukken nr. 10 en 11 in de groene map).

Verdere aanwijzingen die niet alleen uw algehele geloofwaardigheid maar ook de waarachtigheid van de door u beschreven moeilijkheden ondermijnen, kunnen worden gevonden in het gegeven dat u incoherente verklaringen verstrekt met betrekking tot de anonieme telefonische bedreigingen die u doorheen de jaren zou hebben gekregen. Daar waar u het begin van deze anonieme, maandelijks dreig telefoons tijdens het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal situeert in 2008, en de duur en frequentie ervan doortrekt naar 2009 en 2010 (CGVS I, blz. 13), maakt u tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal enkel melding van dreig telefoons sinds januari of februari 2010 (CGVS II, blz. 10, 11). Gewezen op deze incoherentie, geeft u te kennen dat “ik herinner me concreet die datum [januari of februari 2010], ik werd bedreigd toen, misschien werd mijn vader nog apart bedreigd, ik kan me niet alles herinneren, na twee jaar en een half, of misschien langer, ik kan ook missen” (CGVS II, blz. 11). Zulks vormt echter géén geldige verschoningsgrond voor de vastgestelde contradictie, temeer aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat iemand die genoodzaakt wordt om zijn land van herkomst te verlaten in 2010 zich zou herinneren of hij enkel dat jaar of daarentegen gedurende meerdere jaren op regelmatige wijze telefonisch werd bedreigd mocht dit aspect naar waarheid zijn.

Wat betreft het gegeven dat u aan hepatitis C zou lijden, moet voorts worden benadrukt dat uit niets blijkt dat deze aandoening in voorliggend geval redelijkerwijze kan worden toegeschreven aan een doelbewuste besmetting tijdens een bloedtransfusie in 2008, zoals u beweert. De loutere vermoedens waarop u zich dienaangaande baseert zijn, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid waarvan melding in onderhavige beoordeling, onvoldoende om uw argument te onderbouwen. Als dusdanig liggen er géén overtuigende indicaties voor waaruit blijkt dat uw medische aandoening of het gegeven dat u dienaangaande geen behandeling zou hebben genoten in uw land van herkomst, ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de regelgeving inzake subsidiaire bescherming. Voor zover u uw medische situatie an sich wenst in te roepen voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging in België, dient u de daartoe voorziene procedure aan te wenden in overeenstemming met artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen, dient dan ook te worden besloten dat u wegens een manifest gebrek aan geloofwaardigheid niet aantoonbaar dat u aanspraak kan maken op een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, en om diezelfde reden evenmin aantoonbaar dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen in geval van terugkeer naar Kirgizië. Wat betreft de door u aangehaalde elementen die nog niet nadrukkelijk ter sprake zijn gekomen in onderhavige beoordeling, i.e. uw ontslag in 2000 en een aanvaring met enkele onbekende etnische Kirgiezen in 2008, kan worden opgemerkt dat deze gegevens niet van aard zijn om te besluiten tot het bestaan van een nood aan bescherming. Daar gelaten dat de geloofwaardigheid ervan niet zonder meer kan worden aangenomen bij gebrek aan enig materieel begin van bewijs en in het licht van de overige vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw gesproken woord op ernstige wijze ondermijnen, blijkt

immers uit niets dat deze incidenten op zich een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade in uw hoofde hebben teweeggebracht, noch dat u zich erdoor genoodzaakt voelde om uw land van herkomst te verlaten.

De door u overgelegde documenten zijn tot slot niet van dien aard dat ze bovenstaande bevindingen in een ander daglicht stellen. Uw identiteitskaart, rijbewijs en internationale reispas vormen weliswaar een aanwijzing van een aantal persoonsgegevens, het gegeven dat u een rijbewijs type B (persoonswagen) en type C (vrachtvervoer) hebt behaald, evenals van het gegeven dat u in juli 2010 een registratie in Dzhalal Abad hebt bekomen en voor uw komst naar België via Kazachstan (van 10.08.2010 tot 12.08.2010), Rusland (van 12.08.2010 tot 23.11.2010) en Oekraïne (inreis op 23.11.2010, uitreis onvermeld) bent gereisd, wat op zich niet meteen wordt betwist, doch deze documenten zijn – eerder genoemde kanttekeningen indachtig – niet bewijsvoerend voor de moeilijkheden en vrees voor vervolging die u inroept.

De beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus door de Russische federale migratiedienst d.d. 16.08.2010, de bevestiging van de weigering van de vluchtelingenstatus door het parket van de stad Omsk d.d. 23.09.2010 met enveloppe waarin deze aan u werd bezorgd, de vragenlijst d.d. 16.08.2010 die deel zou uitmaken van uw Russisch asiëldossier, evenals de enveloppe waarin dit stuk vanuit Omsk, Rusland naar u zou zijn verstuurd op 15.01.2013 (bericht gelaten op uw verblijfsadres in België op 22.01.2013), vormen voorts een bewijs van het gegeven dat u in Rusland een asiëlprocedure hebt doorlopen die resulteerde in een weigering van de vluchtelingenstatus omdat u in essentie geen bewijsstukken hebt bijgebracht van een aantal door u aangehaalde elementen (verlies woning, bezittingen en documenten; vervolging wegens origine; verdwijning vader). Daar gelaten de bewijswaarde en bewijskracht ervan, bevatten de stukken inzake uw Russische asiëlprocedure echter géén bijkomende gegevens die een ander licht werpen op de motieven die onderhavige beslissing schragen en die het resultaat uitmaken van een herbeoordeling op eigen merites door het Commissariaat-generaal, rekening houdend met alle gegevens eigen aan uw zaak.

Met betrekking tot de brief van de afdeling van het ministerie van gezondheid te Omsk d.d. 08.09.2010 met begeleidende enveloppe waarin u wordt meegedeeld dat u niet van een medische behandeling kunt genieten van uw hepatitis C in Rusland om reden dat u geen Russisch staatsburger bent (CGVS I, blz. 12), kan dienstig worden verwezen naar hogerstaande afweging inzake uw medische aandoening. In wezen is dit document trouwens niet rechtstreeks relevant met betrekking tot uw asiëlverzoek in België, daar u een Kirgizisch staatsburger bent, en uw aanvraag om internationale bescherming bijgevolg ten overstaan van Kirgizië en niet ten overstaan van de Russische Federatie dient te worden beoordeeld. Hoewel de door u neergelegde vertalingen van twee Russische medische attesten (respectievelijk d.d. 17.08.2010 en ongedateerd) die betrekking hebben op uw medische situatie en medische opvolging in Rusland, bij gebrek aan de oorspronkelijke stukken die ervan aan de basis liggen, in principe niet toelaten om er tout court verdere conclusies aan te verbinden, schrijven deze documenten zich in essentie ook in bij voorgaande redenering, aangenomen dat u effectief over de oorspronkelijke Russische versie beschikt.

De convocatie van het Russische openbaar ministerie op uw naam d.d. 19.11.2010 om zich op verzoek van het parket van de republiek Kirgizië op 30 november 2010 bij de bevoegde instantie te Omsk te melden als verdachte in de zaak over deelname aan de massale onlusten in de stad Dzhalal Abad in juni 2010, werd hoger reeds besproken.

Het registratiebewijs van de stad Omsk d.d. 15.11.2010 met geldigheid voor een duur van drie maanden en de Russische betalingsbewijzen d.d. 13.08.2010 en d.d. 15.11.2010, leveren een aanwijzing dat u er geregistreerd werd, wat op dit moment niet ter discussie staat.

De Russische treintickets (traject Omsk – Moskou en traject Moskou – Kiev) vormen een begin van bewijs van een deel van uw reistraject naar België, wat hier evenmin concreet wordt betwist.

De door u neergelegde DVD met foto's en enkele beeldopnames leveren zoals gezegd evenmin een overtuigend bewijs dat toelaat om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Wat betreft de concrete beoordeling van het beeldmateriaal dat erop terug te vinden is, kan worden verwezen naar wat hoger aan bod komt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van “art. 2 par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing”, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Verder betoogt verzoekende partij dat “de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan” en dat “het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen”.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat de loutere Duitse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, merkt verzoekende partij op dat verwerende partij voor haar conclusie steunt op de Cedoca-informatie die zich in het administratief dossier bevindt. De conclusie van verwerende partij staat evenwel niet in deze Cedoca-informatie vermeld. Verzoekende partij is daarom van mening dat

verwerende partij in gebreke blijft enige uitleg te geven in verband met deze conclusie ten aanzien van de Cedoca-informatie. Verder merkt verzoekende partij dat na de etnische getinte incidenten van juni 2010 de situatie geenszins verbeterd is en dat de etnische repressie zich van het zuiden tot heel Kirgizië verspreidde. Ook uit de Cedoca-informatie blijkt dat duizenden mensen van niet-Kirgizische afkomst het land moesten verlaten. Verzoekende partij onderstreept bovendien dat de landeninformatie geen specifieke informatie bevat omtrent de etnische situatie van Kirgiezen van Duitse origine. In dit verband wijst verzoekende partij op haar isolatie ten aanzien van andere personen van niet-Kirgizische afkomst en stelt zij dat zij op geen enkele wijze kan rekenen op etnische solidariteit. Volgens haar is dit bovendien de reden waarom haar asielaanvraag in de Russische Federatie werd geweigerd bij gebrek aan bewijsstukken. Verzoekende partij concludeert dat de Cedoca-informatie niet toelaat tot het besluit van verwerende partij te komen.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij steunend op de "Subject Related Briefing" met als titel "*Situatie van etnische Russen en andere minderheden sinds april 2010*" van 20 juni 2012 (administratief dossier, stuk 20, deel 1) aangeeft dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osh en Dzahalal Abad in juni 2010 weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij andere minderheden, maar dat dit evenwel tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid heeft tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van personen van bijvoorbeeld etnisch Duitse origine. In tegenstelling tot wat verzoekende partij meent, kan verwerende partij wel degelijk op basis van de informatie in het Cedoca-rapport, en zonder dat het Cedoca-rapport uitdrukkelijk deze conclusie bevat, zelf concluderen dat er geen sprake is van systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van personen van bijvoorbeeld etnisch Duitse origine. Verder merkt de Raad dat verzoekende partij geen concrete andersluidende informatie aanbrengt waaruit het tegendeel zou blijken, zodat zij er niet in slaagt desbetreffende motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekende partij opmerkt dat de landeninformatie geen specifieke informatie bevat omtrent de etnische situatie van Kirgiezen van Duitse origine, wijst de Raad erop dat verzoekende partij desbetreffend evenmin enig concreet argument noch enige objectieve informatie aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat haar concrete situatie als etnisch Duitser verschillend zou zijn van de andere etnische minderheidsgroepen in Kirgizië. Bovenstaand betoog volstaat derhalve geenszins om desbetreffende motivering te weerleggen.

De opmerking van verzoekende partij dat haar asielaanvraag in de Russische Federatie geweigerd werd omwille van haar etnische origine – etnische Russen worden wel aanvaard – betreft een blote bewering die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd.

2.2.5.1. Daarnaast werpt verzoekende partij op dat artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en artikel 4.1. van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, werden geschonden daar de bestreden beslissing gebaseerd is op onwetendheden en onduidelijkheden terwijl verzoekende partij nooit werkelijk geconfronteerd werd met al deze kritiek.

2.2.5.2. Wat betreft het argument dat verzoekende partij tijdens haar gehoren niet geconfronteerd werd met de vastgestelde onwetendheden en onduidelijkheden wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: "*Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.*" De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: "*Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.*" (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde onwetendheden en onduidelijkheden in haar verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt. Daarenboven blijkt uit de bestreden

beslissing zelf dat verzoekende partij wel degelijk regelmatig werd gewezen op de door verwerende partij vastgestelde inconsistenties waardoor het betoog eveneens feitelijke grondslag mist. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 4.1. van voormelde richtlijn 2004/83/EG stelt de Raad vast dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat volgt, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld.

2.2.6.1. Waar verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij met betrekking tot het transportbedrijfje van haar vader waar zij gedurende nagenoeg tien jaren tewerkgesteld werd, niet overtuigt, betoogt verzoekende partij vooreerst dat verwerende partij uitsluitend de negatieve beoordelingspunten heeft weerhouden en dat zij alle positieve elementen doelbewust verwaarloost.

Daarnaast wijst verzoekende partij erop dat zij een concreet beeld geschetst heeft van de familiale onderneming waarin zij haar vader bijstond. Verzoekende partij hield zich voornamelijk bezig met de technische aspecten van het bedrijf, voornamelijk het onderhoud van de vrachtwagens. Verzoekende partij meent dat het feit dat zij dit werk wel degelijk heeft verricht, duidelijk naar voren komt wanneer zij beschrijft hoe zij de gestolen vrachtwagens kon herkennen. Verzoekende partij gaf immers op een spontane wijze details, dewelke duidelijke bewijzen zijn dat verzoekende partij het materiaal kende.

Verder merkt verzoekende partij op dat zij geen vriendschapsbanden onderhield met de chauffeurs. Daar zij de zoon was van de baas, diende zij autoriteit te kunnen blijven uitoefenen. Bovendien bleven de chauffeurs niet noodzakelijk heel lang in dienst, gezien het werk hard was en de banen slecht en onveilig waren.

Aangaande de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij niet in staat is om ook maar één tastbaar begin van bewijs met betrekking tot deze zaak bij te brengen, dit terwijl zij gedurende nagenoeg tien jaren voor dit bedrijf werkte, stelt verzoekende partij dat zij geen enkel officieel document kan voorleggen in verband met het bedrijf daar deze allemaal bij de brand verloren zijn gegaan. Dat verzoekende partij hier reeds tien jaar werkte, doet hieraan geen afbreuk. De brand vernielde immers alles.

2.2.6.2. Betreffende de bemerking van verzoekende partij dat verwerende partij met betrekking tot haar verklaringen over het transportbedrijf van haar vader waarin zij was tewerkgesteld, enkel de negatieve aanwijzingen heeft weerhouden, wijst de Raad erop dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet in staat is om ook maar één tastbaar begin van bewijs met betrekking tot deze zaak bij te brengen, dit terwijl zij ongeveer tien jaar in dienst was van het bedrijf, zij zich met uitzondering van één voornaam geen enkel ander concreet gegeven kan herinneren met betrekking tot de diverse chauffeurs die doorheen de jaren deel hebben uitgemaakt van het bedrijf en zij evenmin namen of gegevens van klanten kan reproduceren ondanks het feit dat er een aantal vaste klanten waren en verzoekende partij bovendien zich soms heeft bezig gehouden met het zoeken naar klanten. Op basis van deze elementen komt verwerende partij terecht tot de conclusie dat verzoekende partij haar tewerkstelling in dienst van haar vader sinds 2000 geenszins aannemelijk maakt. Dat verzoekende partij details kon geven omtrent het materiaal, weerlegt deze motivering op geen enkele wijze, daar geen enkel uitsluitel bestaat over de omstandigheden waarin verzoekende partij deze kennis heeft verworven.

Dat verzoekende partij geen vriendschapsbanden had met de chauffeurs om haar autoriteit te bewaren, neemt niet weg dat het totaal ongeloofwaardig is dat verzoekende partij, die reeds tien jaar voor het bedrijf werkte, slechts de voornaam van één chauffeur kan opnoemen. Dit geldt des te meer daar verzoekende partij zelf aangeeft dat, hoewel zij de meeste tijd spendeerde met het technische onderhoud van de vrachtwagens, soms meereed met de chauffeurs (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/12/2012, p. 5). Indien verzoekende partij gedurende een zekere tijd heeft samengewerkt met deze chauffeurs, kan van haar worden verondersteld dat zij de namen van deze chauffeurs zou kennen.

Waar verzoekende partij herhaalt dat de documenten inzake het bedrijf allemaal in de brand verloren zijn gegaan en dat het feit dat verzoekende partij hier reeds tien jaar werkte, hieraan geen afbreuk doet, acht de Raad het geenszins aannemelijk dat alle documenten zich enkel en integraal in de kluis zouden hebben bevonden en allen verloren zouden zijn. Bovendien dient de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs neerlegt betreffende het transportbedrijf van haar vader samen gelezen te worden met de vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar tewerkstelling bij het transportbedrijf tekortschieten, daar zij geen enkele naam van een klant kan opnoemen en slechts één voornaam van een chauffeur dit terwijl zij beweert gedurende tien jaar in het bedrijf te hebben gewerkt. Zowel het gebrek van enig begin van bewijs als de onaannemelijke verklaringen van verzoekende partij in verband met het bedrijf hebben geleid tot de terechte conclusie van verwerende partij dat aan de

tewerkstelling van verzoekende partij in het bedrijf van haar vader sinds 2000 geen geloof kan worden gehecht.

2.2.7.1. Omtrent de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij, behoudens een verwijzing naar een rondvraag op straat, in het regionaal ziekenhuis en lijkenhuis, evenals bij de politie en parket te Dzhahal Abad en Bishkek waar zij bot zou hebben gevangen, géén enkele concrete of ernstige poging op touw blijkt te hebben gezet om meer te weten te komen met betrekking tot het lot van haar vader, oppert verzoekende partij dat zij geenszins stil gebleven is na de verdwijning van haar vader. Ze herhaalt vervolgens dat zij naar het regionaal ziekenhuis, naar een lijkenhuis, naar de politie en naar het parket te Dzhahal Abad en Bishkek is gegaan. Ze heeft zich aldus tot alle mogelijke officiële instanties gericht die normaal gezien informatie hieromtrent zouden kunnen verlenen, of op zijn minst de verdwijning zouden kunnen registreren. Daarnaast probeerde verzoekende partij zich nog in de buurt te informeren, daar zij ervan uitging dat haar vader ter plaatse was gebleven toen de incidenten uitgebroken waren. Inzake de opmerking van verwerende partij dat het rijbewijs van verzoekende partij nog steeds melding maakt van de contactgegevens van haar vader ingeval van een ongeval, stelt verzoekende partij dat zij bij het hernieuwen van haar documenten geen bijzondere aandacht heeft geschonken aan de gegevens op haar documenten.

2.2.7.2. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij met de herhaling van de door haar ondernomen stappen – haar rondvraag op straat en haar bezoek aan het regionaal ziekenhuis, het lijkenhuis, de politie en het parket – na het verdwijnen van haar vader, op geen enkele manier de vaststelling weerlegt dat of verklaart waarom zij zich nooit tot een niet-gouvernementele organisatie of hulporganisatie heeft gewend en zij buiten het feit dat zij aan een buur in Dzhahal Abad gevraagd heeft om naar informatie te zoeken omtrent haar vader, niet meer heeft gepoogd enige duidelijkheid te krijgen over het lot van haar vader na haar vertrek uit Kirgizië. Bovendien weet verzoekende partij zelfs niet eens welke concrete initiatieven door haar buur werden ondernomen. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het aan haar toekomt om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Evenmin is de verklaring van verzoekende partij dat zij geen bijzondere aandacht geschonken heeft aan de gegevens op haar documenten toen zij deze ging afhalen, van aard de desbetreffende motivering te weerleggen. Immers motiveert verwerende partij dat de uitleg van verzoekende partij omtrent het feit dat het rijbewijs dat zij neerlegt en dat werd afgeleverd op 29 juli 2010 nog steeds melding maakt van de contactgegevens van haar vader ingeval van een ongeval – zij geeft aan dat dit standaard is, dat ze niets hebben veranderd en dat ze gewoon hetzelfde rijbewijs hebben afgegeven als haar vorige rijbewijs – niet kan overtuigen daar het stuk in kwestie op de recto zijde melding maakt van “*driving experience since 2010*” terwijl verzoekende partij verklaard heeft sinds 1988 als (nationaal en internationaal) vrachtwagenchauffeur te zijn tewerkgesteld. Met haar opmerking dat zij geen aandacht heeft geschonken aan de gegevens op haar documenten biedt verzoekende partij geen enkele afdoende verklaring voor de opmerkelijke gegevens vermeld op haar rijbewijs.

2.2.8.1. Wat betreft het ongeloofwaardig bevinden van de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de twee vrachtwagens die midden juni 2010 ontvreemd werden naar aanleiding van de massale onlusten, meent verzoekende partij dat de door haar gegeven details die tot de identificatie van de vrachtwagens hebben kunnen leiden weerhouden dienen te worden ten voordeel van verzoekende partij. Verzoekende partij meent dat het noch ernstig, noch redelijk is dat verwerende partij van verzoekende partij verwacht dat zij zich in de gegeven omstandigheden als rechercheur zou gedragen. Verzoekende partij reageerde zoals een normale persoon dit zou doen, wat haar niet verweten kan worden.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een totaal ongeloofwaardige uiteenzetting doet van de wijze waarop zij de twee ontvreemde vrachtwagens zou hebben teruggevonden. Ten eerste komt het feit dat zij door navraag op straat van een onbekend persoon de locatie van de vrachtwagens zou hebben gevonden – en dit maar liefst 60 kilometer ten zuiden van Dzhahal Abad (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 08/11/2012, p. 18) – bijzonder toevallig over. De geloofwaardigheid van de door verzoekende partij omschreven wijze waarop zij de vrachtwagens zou teruggevonden hebben wordt helemaal ondergraven door de vaststelling dat verzoekende partij de naam van het dorp of de concrete locatie van het terrein zich niet meer herinnert, zij behalve via de bewaker van het terrein geen enkele poging ondernam om te weten te komen aan wie het terrein toebehoorde en zij nagelaten heeft tastbare bewijzen te verzamelen door bijvoorbeeld een en ander op foto vast te leggen. Waar verzoekende partij meent dat dit laatste niet van haar kan worden verwacht, stellende dat zij als een normale persoon handelde en niet als een rechercheur, merkt de Raad op dat door verzoekende partij

aangegeven werd dat zij zich in het verleden reeds voor verschillende incidenten tot de politie richtte maar hierbij geen gehoor kreeg. In dat licht is het dan ook opmerkelijk dat verzoekende partij de vrachtwagens op het terrein achterlaat zonder enige vorm van bewijs mee te nemen. Nochtans beweert verzoekende partij dat de cabine een kogelgat vertoonde en dat aan de deur er sporen waren van bloed, waarvan verzoekende partij vermoedde dat het van haar vader was. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekende partij geen enkel bewijs heeft meegenomen van hetgeen zij had vastgesteld op het terrein, zeker daar dergelijk bewijs haar mogelijk zou kunnen helpen duidelijkheid te krijgen omtrent het lot van haar vader.

Waar verzoekende partij meent dat het gegeven dat zij details kon verschaffen omtrent het uiterlijk van de vrachtwagens bijdraagt tot de waarachtigheid van haar asielrelaas, merkt de Raad wederom op dat geen enkel uitsluitel bestaat over de omstandigheden waarin verzoekende partij deze kennis verworven heeft. Het loutere gegeven dat verzoekende partij de vrachtwagens in detail kan omschrijven is dan ook niet van aard het ongeloofwaardige karakter van haar relaas betreffende haar zoektocht naar de vrachtwagens te herstellen.

2.2.9.1. In verband met de foto's en beeldopnames die verzoekende partij bijbrengt op een dvd, oppert verzoekende partij dat indien zij de foto's en video's werkelijk geënceneerd zou hebben, zij hierop in tranen zou voorkomen. Wat betreft het gegeven dat verzoekende partij lacht op de foto's, stelt verzoekende partij dat zij mechanisch en automatisch geposeerd heeft, met de glimlach die erbij hoort. Ze wijst erop dat in haar geboortestreek een man zijn gevoelens niet laat blijken.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een aantal foto's bijbrengt waarop zij poseert bij haar vernielde woning, evenals in de omgeving van Dzhalal Abad en onderweg van Dzhalal Abad naar Bishkek (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/12/2012, p. 17-28). De Raad merkt hierbij op dat deze foto's geen enkel uitsluitel bieden omtrent de plaats, het tijdstip of de omstandigheden waarin deze foto's genomen zijn en derhalve niet van aard zijn de door verzoekende partij beweerde problemen aan te tonen. Voorts wijst de Raad erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.10.1. Aangaande de opmerking van verwerende partij dat niet kan worden ingezien waarom de Kirgizische autoriteiten verzoekende partij slechts zouden willen vervolgen nadat ze verzoekende partij eerst zelf in de mogelijkheid gesteld hebben om het land te verlaten en dat verzoekende partij, behoudens de verwijzing naar de convocatie van het Russische openbaar ministerie d.d. 19 november 2010 en naar twee bezoeken door enkele personen van het – volgens verzoekende partij – Russische openbaar ministerie binnen de maand na haar vertrek uit de Russische Federatie, over geen enkele andere concrete indicatie beschikt waaruit zou kunnen blijken dat zij actueel effectief gezocht of geïnterviewd wordt in haar land van herkomst, waardoor het niet ondenkbaar is dat de elementen die verzoekende partij aanvoert louter routinematige handelingen betreffen, stelt verzoekende partij dat de opgemaakte rechtszaak ten aanzien van verzoekende partij enkel tot doel heeft haar duidelijk te maken dat zij in Kirgizië geen enkel vooruitzicht heeft. Wegens de heersende corruptie en het toenemende etnisch nationalisme kan verzoekende partij geen enkel vertrouwen stellen in het gerecht en in de autoriteiten. Ten slotte benadrukt verzoekende partij dat de authenticiteit van de convocatie van het Russische openbaar ministerie d.d. 19 november 2010 niet betwist wordt door verwerende partij.

2.2.10.2. Waar verzoekende partij stelt dat de opgemaakte rechtszaak ten aanzien van haar enkel tot doel heeft haar duidelijk te maken dat zij in Kirgizië geen enkel vooruitzicht heeft, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Verder is de Raad van oordeel dat de opmerking van verzoekende partij dat zij wegens de heersende corruptie en het toenemende etnische nationalisme geen enkel vertrouwen kan stellen in het gerecht en de autoriteiten geenszins dienstig is, daar geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde problemen.

Betreffende de convocatie van het Russische openbaar ministerie d.d. 19 november 2010, op verzoek van het parket van Kirgizië, waarin verzoekende partij wordt opgeroepen als verdachte naar aanleiding van de massale onlusten in Dzhalal Abad in juni 2010 (administratief dossier, stuk 19, document 7) wijst de Raad er wederom op dat dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.11.1. Wat betreft de incoherente verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de anonieme telefonische bedreigingen die zij doorheen de jaren zou hebben gekregen, legt verzoekende partij uit dat zij zich tijdens het tweede gehoor heel concreet de telefonische bedreigingen van januari of februari 2010 herinnerde, hetgeen evenwel niet uitsluit dat zij reeds eerder telefonisch werd bedreigd. Ten aanzien van de andere gebeurtenissen die verzoekende partij heeft meegemaakt, staan deze dreigtelefoontjes bovendien niet meer centraal in haar geheugen en zijn zij naar de achtergrond verschoven.

2.2.11.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij betreffende de anonieme telefonische bedreigingen tijdens haar gehoor op 8 november 2012 het volgende verklaarde:

“Die dreigtelefoons, wanneer moet ik die situeren? Regelmatig werden we opgebeld.

In welke jaren moet ik dat plaatsen? 2008, 2009, 2010. (...)” (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 08/11/2012, p. 13). Tijdens haar tweede gehoor, op 19 december 2012, legt verzoekende partij evenwel volgende verklaringen af:

“U sprak vorige keer ook over dreigtelefoons? Ja er waren dreigtelefoons, maar later.

Wanneer moet ik die ongeveer situeren? In 2010.

Weet u nog ongeveer wanneer dat begonnen is? Sinds het begin van het jaar, januari, februari. (...)” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/12/2012, p. 10). Wanneer verzoekende partij tijdens haar gehoor gewezen wordt op de inconsistentie met haar eerdere verklaring, geeft zij een gelijkaardige uitleg als deze in haar verzoekschrift:

“U situeert me het begin van de dreigtelefoons vandaag vanaf begin 2010, maar als ik naar uw verklaringen van het vorige gehoor kijk, spreekt u van het begin in 2008, ook in 2009, én 2010, waarom spreekt u vandaag van 2010? Ik herinner me concreet die datum, ik werd bedreigd toen, misschien werd mijn vader nog apart bedreigd, ik kan me niet alles herinneren, na twee jaar en een half, of misschien langer, ik kan ook missen.” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/12/2012, p. 11).

De Raad acht het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij zich tijdens haar gehoor van 8 november 2012 nog kan herinneren dat zij reeds dreigtelefoons sedert 2008 kreeg, maar ongeveer een maand later, tijdens haar tweede gehoor op 19 december 2012, zich plots niet meer herinnert dat zij reeds van 2008 – zijnde maar liefst twee jaar langer – dreigtelefoons kreeg. Het feit dat verzoekende partij meer ingrijpende gebeurtenissen heeft meegemaakt dan deze dreigtelefoons, kan geenszins verklaren dat de periode die door verzoekende partij tijdens haar verschillende gehoren wordt aangegeven waarin zij dreigtelefoons kreeg maar liefst twee jaar verschilt, zeker daar verzoekende partij zich de dreigtelefoons van voor 2010 zich op 8 november 2012 wel nog bleek te herinneren.

2.2.12.1. Verder bevestigt verzoekende partij dat haar ontslag in 2000 en de aanvaring met enkele onbekende etnische Kirgiezen in 2008 inderdaad door verzoekende partij niet voldoende zwaarwichtig werden bevonden om toen het land te ontvluchten. Evenwel vormen deze gebeurtenissen het bewijs van een aanhoudende druk om niet-Kirgiezen te dwingen het land te verlaten en van het toenemende nationalisme dat in 2010 tot een bloedbad leidde. Verzoekende partij meent dat het feit dat zij toen het land niet heeft verlaten, een bewijs vormt dat zij nog geprobeerd heeft in Kirgizië verder te leven in de hoop dat de situatie positief zou evolueren. Voorts merkt verzoekende partij op dat zij eerst een asielaanvraag indiende bij de Russische autoriteiten, omdat zij aanvankelijk niet naar het Westen wilde uitwijken. Het is slechts omdat zij vreesde naar Kirgizië te worden uitgewezen dat zij besloot naar Europa te gaan.

2.2.12.2. De Raad verwijst naar hetgeen verwerende partij uiteenzet in haar nota met opmerkingen:

“Verweerder antwoordt dat de redenering van verzoeker niet kan worden gevolgd. Vooreerst is in de bestreden beslissing opgemerkt dat de verklaringen van verzoeker over deze eerdere incidenten niet zomaar voor waar kunnen worden aangenomen, gelet op het feit dat verzoeker er geen enkel begin van bewijs van voorlegt. Voorts is vastgesteld dat deze incidenten op zich niet volstonden voor verzoeker om als gevolg hiervan het land te verlaten. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij eerst een asielaanvraag indiende in Rusland, merkt verweerder op niet in te zien op welke manier verzoeker meent dat deze eerdere asielaanvraag iets zou kunnen wijzigen aan de vaststelling in de bestreden beslissing met betrekking tot deze eerdere incidenten. Hieruit kan immers enkel worden afgeleid dat verzoeker een asielaanvraag indiende in Rusland, alvorens verder te reizen naar België en er eveneens een asielaanvraag in te dienen. Dit brengt echter geen elementen aan die betrekking zouden hebben op de eerdere incidenten waar verzoeker volgens zijn verklaringen het slachtoffer van zou zijn geweest.”

De Raad sluit zich aan bij deze motivering.

2.2.13.1. Verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat zij alle documenten heeft voorgelegd die in haar bezit waren, hetgeen haar belangstelling toont voor haar asielprocedure en ook een indicatie

geeft voor de waarachtigheid van haar verklaringen over de overige documenten die samen met haar woning vernield werden door een brand. De documenten van de asielprocedure in Rusland tonen verder aan dat verzoekende partij in de Russische Federatie wilde blijven en dat zij enkel noodgedwongen naar het Westen is uitgeweken.

2.2.13.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door haar in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers linkt verzoekende partij verschillende problemen rechtstreeks aan het transportbedrijf van haar vader – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partij minstens enig begin van bewijs dienaangaande neerlegt, zeker daar verzoekende partij beweert maar liefst tien jaar gewerkt te hebben voor het bedrijf.

De documenten die door verzoekende partij werden neergelegd, zijn geenszins van aard de door haar beweerde problemen aan te tonen. Bovendien merkt de Raad op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.14.1. Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift aan dat het Kirgizische nationalisme als doel heeft dat het land, de goederen en de rijkdom van niet-Kirgiezen aan Kirgiezen terecht zou komen. Dit houdt in dat niet-Kirgiezen zodanig onder druk worden gezet dat zij uit eigen beweging het land verlaten en als dit niet voldoende is, worden zij eventueel vermoord. De bloedige rellen van juni 2010 waren hiervan een duidelijk teken. Er ontvluchtten toen tienduizenden niet-Kirgiezen het land. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar een aantal nieuwsberichten over deze etnische rellen in het zuiden van Kirgizië.

2.2.14.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar problematiek koppelt aan haar Duitse origine, door erop te wijzen dat niet-Kirgiezen zodanig onder druk worden gezet dat zij uit eigen beweging het land verlaten. De Raad bemerkt dat aan de voorgehouden problemen van verzoekende partij evenwel geen geloof kan worden gehecht, zodat bovenstaand verweer dan ook niet dienstig is.

Volledigheidshalve duidt de Raad verzoekende partij erop dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat, gelet op de voorhanden zijnde landeninformatie (administratief dossier, stuk 20, deel 1), de loutere Duitse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling.

2.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat niet op afdoende wijze is gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Kirgizië een situatie heerst van

willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 19 en 20) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 8 november 2012 en 19 december 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielaanvraag van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

Waar verzoekende partij de nadruk legt op de belangenafweging wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.19. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT